

Ουκρανία εκδήλωση

Καταρχάς να ευχαριστήσω τους συντρόφους και συναγωνιστές του Διεθνούς Βήματος για την πρόσκληση και την πρωτοβουλία να διοργανώσουν συζήτηση γύρω από όσα συμβαίνουν στην Ουκρανία και τη στάση της ελληνικής και όχι μόνο αριστεράς, που κρατά ίσες αποστάσεις μεταξύ θύτη και θύματος, αν δεν «πλουτίζει» ανοικτά, ενδίδοντας σε πολλά από όσα η προπαγάνδα της Μόσχας διατείνεται.

Θα ήθελα να αναφερθώ σε κάποιους, ας μου επιτραπεί η έκφραση «μύθους» γύρω από το ζήτημα της Ουκρανίας και τη ρωσική εισβολή, την οποία μεγάλο μέρος της αριστεράς βλέπει απλά ως ενδοιμπεριαλιστική διένεξη ή πόλεμο NATO-Ρωσίας δια αντιπροσώπων. Όχι πως δεν υπάρχει και αυτή η πτυχή, αλλά μη ξεχνάμε πως η Ρωσία εισέβαλλε πρώτα το 2014 στην Κριμαία και πριν ένα χρόνο στην ανατολική Ουκρανία. Δεν υπήρξε καμιά επίθεση επί ρωσικού εδάφους από τον ουκρανικό στρατό ή παραστρατιωτικές δυνάμεις που να δικαιολογούν τη ρωσική εισβολή. Αντίθετα η Ρωσία στήριζε ενεργά τους φιλορώσους αντάρτες στις περιοχές του Ντονιέσκ και του Λουγκάνσκ στην ανατολική Ουκρανία, οι οποίοι διεκδικούσαν την αυτονομία των περιοχών αυτών.

Οι μύθοι γύρω από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία ξεκινούν από την εξέγερση του Μεϊντάν το 2014, την οποία η Μόσχα βάπτισε ευρωπραξικόπημα, άποψη που συμμερίζεται και σημαντικό κομμάτι αριστερών. Αποδίδεται επιπλέον στη δράση αποκλειστικά και μόνο του λεγόμενου δεξιού τομέα, τη δράση του εθνικιστικού ακροδεξιού ουκρανικού κόμματος Σβόμποντα.

Για το Μεϊντάν και την εξέγερση του 2014 η οποία ανέτρεψε τον διεφθαρμένο φιλορώσο ηγέτη Βίκτορ Γιανουκόβιτς θα διαβάσετε πολλά και ενδιαφέροντα στο βιβλίο που είχε κυκλοφορήσει το Διεθνές Βήμα... και το οποίο επανακυκλοφορεί σε νέα εμπλουτισμένη έκδοση.

Το 2015, λίγο καιρό μετά την εξέγερση του Μεϊντάν, βρέθηκα στο Κίεβο προσκαλεσμένος με άλλους συντρόφους από το Διεθνές Κίνημα, να μιλήσουμε και να συζητήσουμε σε εκδήλωση που

αφορούσε τις εξελίξεις στην Ελλάδα και το ζήτημα του χρέους, ένα ζήτημα που απασχολούσε και τους Ουκρανούς. Από το 1991 που η Ουκρανία έγινε ανεξάρτητο κράτος βολοδέρνει ανάμεσα στο ΔΝΤ και τη Μόσχα, προκειμένου να εξασφαλίσει κεφάλαια στα πλαίσια των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, που έχουν οδηγήσει μία χώρα σε αλληπάλληλες οικονομικές και χρηματοπιστωτικές κρίσεις.

Θα ήθελα να σας αναφέρω το τι είδα στην πλατεία Μείντάν, την κεντρική πλατεία του Κιέβου. Φανταστείτε μία πλατεία, πολύ μεγαλύτερη από αυτήν του Συντάγματος, διάσπαρτη με μνημεία για τους δεκάδες αν όχι εκατοντάδες πεσόντες, από τα πυρά των ελεύθερων σκοπευτών στη διάρκεια των διαδηλώσεων κατά του Γιανουκόβιτς.

Σε όλη την πλατεία δέσποζαν μνημεία, με λουλούδια, φωτογραφίες απλών ανθρώπων που είχαν σκοτωθεί και κράνη, αυτά που φορούν οι οικοδόμοι και άλλοι εργαζόμενοι για να προστατευτούν από εργατικά ατυχήματα, τα οποία φορούσαν οι διαδηλωτές για να προφυλαχτούν από τις σφαίρες. Ακόμη και αν κάποιος διαφωνούσε ενδεχομένως με το περιεχόμενο των διαδηλώσεων, ποιος αλήθεια μπορεί να μείνει απαθής στην εν ψυχρώ δολοφονία από τις δυνάμεις ασφαλείας, εκατοντάδων ανθρώπων;

Φανταστείτε κάτι ανάλογο να είχε γίνει στο Σύνταγμα την εποχή των μαζικών αντιμνημονιακών διαδηλώσεων και επιπλέον η κυβέρνηση να δικαιολογούσε τη βία, λέγοντας πως η ακροδεξιών αντιλήψεων πάνω πλατεία, επιχειρούσε να καταλύσει τη νόμιμα και δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση!!!

Οι Ουκρανοί σύντροφοι χωρίς να αρνηθούν και τη συμμετοχή του λεγόμενου δεξιού τομέα στις κινητοποιήσεις, μίλησαν για μία λαϊκή εξέγερση, καθώς οι Ουκρανοί είχαν αγανακτήσει από την ενδημική διαφθορά. Όσον αφορά την πυρπόληση του συνδικάτου των εργαζομένων, το οποίο μεγάλη μερίδα της αριστεράς έχει θεωρήσει απτή απόδειξη, του ακροδεξιού και φασιστικού χαρακτήρα των γεγονότων στη Μείντάν; Δεν πρόκειται για ανεξάρτητο συνδικάτο αλλά για ελεγχόμενο κυβερνητικά δήθεν συνδικαλιστική οργάνωση, η οποία θεωρούνταν κατάλοιπο της μισητής σοβιετικής περιόδου καταπίεσης.

Προσωπικά δεν επικροτώ τέτοιου είδους πράξεις. Το αναφέρω ωστόσο για να γίνει περισσότερο κατανοητή η οργή που χαρακτηρίζει τους διαδηλωτές της Μείντάν, οι οποίοι είχαν εντάξει στους εκπροσώπους της εξουσίας και τη φιλορωσική αυτή επίσημη συνδικαλιστική ομοσπονδία.

Η ενδημική διαφθορά στην Ουκρανία, εξηγεί σε μεγάλο βαθμό τα υψηλά ποσοστά που συγκέντρωσε, πάνω από 70%, ο σημερινός πρόεδρος της χώρας Βολοντίμιρ Ζελένσκι στις εκλογές του 2019. Ένας δημοφιλής κωμικός, τον οποίο απαξιωτικά πολλές φορές στη χώρα μας, αποκαλούν «Ουκρανό Σεφερλή». Λες και η αριστερά θέλει να κυβερνούν μόνο επαγγελματίες πολιτικοί, ασχέτως αν ο Ζελένσκι δεν παύει να είναι ένας αστός πολιτικός.

Και έτσι μου δίνεται η ευκαιρία να αναφερθώ και στον πρόεδρο της Ουκρανίας, τον οποίο η ρωσική ηγεσία αποκαλεί «ναζί». Ο Ζελένσκι όπως ίσως ξέρετε είναι εβραϊκής καταγωγής. Το τι υπέφεραν οι Εβραίοι στην Ουκρανία είναι επίσης γνωστό. Θυμίζω Μπάμπι Γιαρ, το οποίο επισκέφτηκα μάλιστα τότε, μένοντας ενεδός μπροστά στη δύναμη του μνημείου το οποίο έχει ανεγερθεί στην κοιλάδα εκεί ακριβώς που χιλιάδες Εβραίοι δολοφονήθηκαν με οικτρό τρόπο από τους SS.

Οι παππούς του Ζελένσκι πολέμησε με τον κόκκινο στρατό και πολλά μέλη της οικογένειάς του χάθηκαν στο Ολοκαύτωμα. Ο Ρώσος υπουργός Εξωτερικών ο Σεργκέι Λαβρόφ, έφτασε να πει για το οξύμωρο να χαρακτηρίζεται «ναζί» κάποιος πολιτικός εβραϊκής καταγωγής που η οικογένειά του υπέστη τόσα και τόσα και ο «Χίτλερ ήταν Εβραίος»!!

Μία δήλωση που αναπαράγει ένα από τα κλισέ των αρνητών του Ολοκαυτώματος, πως το Ολοκαύτωμα δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μία εβραϊκή συνομοσία για να δημιουργηθεί το κράτος του Ισραήλ!!! Και αυτή η εξωφρενική δήλωση όχι από κάποιον περιθωριακό πολιτικό αλλά από τον Ρώσο ΥΠΕΞ, πέρασε σαν να μη έγινε τίποτα στα ελληνικά ΜΜΕ, που βρίσκουν παντού ναζί στην Ουκρανία!!

Όχι ότι η Ουκρανία δεν έχει ζήτημα με το ναζιστικό της παρελθόν. Υπήρξε ταξιαρχία που πολέμησε με τους ναζί, πολλοί Ουκρανοί πήραν μέρος σε προγκρόμ κατά των Εβραίων συμπολιτών τους,

Ουκρανοί δήμιοι, όπως ο Ντεμιανιούκ, ήταν γνωστοί για την αγριότητά τους στα στρατόπεδα εξόντωσης. Επιπλέον ναi συνεργάτες των ναζι, όπως ο Στέπαν Μπαντέρα τιμώνται ως εθνικού ήρωες και όπως σε όλη την ανατολική Ευρώπη δεν λείπουν οι προσπάθειες ιστορικού αναθεωρητισμού, με παρελάσεις που τιμούν τους πεσόντες της Βέρμαχτ κλπ, και προσπάθειες εξίσωσης του σταλινισμού(βλέπε κομμουνισμού) με το ναζισμό.

Εκτός από τη στρατιά των 500.000 χιλιάδων Ουκρανών που πολέμησαν με τους ναζι, υπήρξαν άλλα δύο εκατομμύρια Ουκρανοί που χάθηκαν στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο πολεμώντας τους ναζι. Το αντιναζιστικό έπος του κόκκινου στρατού δεν ανήκει μόνο στη Ρωσία, αλλά σε όλους τους λαούς της πρώην ΕΣΣΔ, που παρά τα όσα είχαν υποστεί από το Στάλιν, πολέμησαν το ναζισμό και πλήρωσαν με αίμα και καταστροφές την εισβολή των ναζι.

Η ακροδεξιά άλλωστε στην Ουκρανία πήρε μόλις 2,16% στις τελευταίες εκλογές. Στη χώρα μας η ΧΑ πήρε δύο φορές 7%, τη δεύτερη αφού είχε δολοφονηθεί ο Παύλος Φύσσας και ο Σαχζάντ Λουκμάν- ο Πακιστανός εργάτης στα Πετράλωνα.

Αλλά και τι είδους «αποναζιστικοποίηση» είναι αυτή με το να βομβαρδίζεις αδιάκριτα αμάχους-κάποιοι από τα θύματα των ρωσικών βομβαρδισμών είναι επιζώντες του Ολοκαυτώματος. Και μη πει κανείς ότι τα ίδια έγιναν όταν οι σύμμαχοι βομβάρδιζαν αδιακρίτως τη Γερμανία στον πόλεμο, γιατί εκεί είχαμε ήδη ένα Χίτλερ στην εξουσία και μία ολόκληρη Ευρώπη που στέναζε από τα εγκλήματα των ναζι.

Η ίδια η Ρωσία έχει πρόβλημα με ακροδεξιές συμμορίες, για να μην αναφερθώ στις ανοικτές και υπόγειες σχέσεις του καθεστώτος Πούτιν με την «μαύρη διεθνή» της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς, όπως οι στενές σχέσεις-υπάρχουν και φωτογραφίες-του Ρώσου ηγέτη με την Λεπέν.

Ο Πούτιν, όχι τώρα με την εισβολή στην Ουκρανία, κατηλεύεται τη μεγάλη αντιφασιστική νίκη της 9^{ης} Μαΐου, έχοντας απαλλάξει τον Στάλιν ως υπεύθυνο για τα δεινά της Ρωσίας, κατηγορώντας ευθέως τον Λένιν και τους μπολσεβίκους, πως αυτοί ανέκοψαν την πορεία της Ρωσίας προς την «πρόοδο» και δημιούργησαν το «ουκρανικό

ζήτημα». Οι αναφορές στον Τσάρο δεν λείπουν από το Ρώσο ηγέτη που αμφισβητεί ευθέως την ύπαρξη ουκρανικού έθνους.

Όσο για τις περιβόητες ΛΔ του Ντονιέσκ και του Λουγκάνσκ. Τι είδους ΛΔ είναι αυτές που στηρίζονται στον Πούτιν και τους «ολιγάρχες»;

Όσον αφορά τον Ζελένσκι μου κάνει και κάτι άλλο εντύπωση. Θα αναφέρω την εργασιακή μου εμπειρία. Στοιχειώδης δημοσιογραφική δεοντολογία επιβάλλει όταν γράφεις για έναν πόλεμο να δίνεις εξίσου σημασία στα όσα λένε οι δύο αντιμαχόμενες πλευρές: δηλαδή η ρωσική και ουκρανική ηγεσία. Ωστόσο πολλές φορές όταν αναφέρομαι σε δηλώσεις που έχει κάνει ο Ζελένσκι-ασχέτως το πώς εγώ ή άλλος τις κρίνει- αντιμετωπίζονται πολλές φορές υποτιμητικά σε βαθμό που να μην θεωρείται είδηση η όποια δήλωσή του, σε αντίθεση με τον Πούτιν που ότι και να λέει θεωρείται «είδηση».

Επιτρέψτε μου να κλείσω με έναν άλλο μύθο στο ζήτημα του πολέμου της Ουκρανίας: Τον Κίσιντζερ!! Ο μισητός άλλοτε υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, η «εβραϊκότητα» του οποίου έχει πυροδοτήσει αρκετές φορές αντισημιτικά στερεότυπα και θεωρίες συνωμοσίας, καθαγιάζεται από μερίδα αριστερών, επειδή σε κάποιες του δηλώσεις έχει αποδώσει ευθύνες στις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ για τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Φυσικά δεν σημαίνει ότι λέει ο «μάγος» της αμερικανικής διπλωματίας είναι για πέταμα-το βιβλίο του για την «Ιερά Συμμαχία» τον 19^ο αιώνα ήταν ένα από τα βιβλία τα οποία διδάχτηκα στις σπουδές μου στην ιστορία. Αλλά το να καθαγιάζεις έναν πολιτικό στον οποίο απέδιδες μέχρι χθες «ανθελληνικά κίνητρα» με την γνωστή περιώνυμη ψευδή δήλωση πως «οι Έλληνες είναι δύσκολος λαός στη διακυβέρνηση και πως πρέπει να πληγεί στις πολιτισμικές του ρίζες για να συνετισθεί», υπάρχει μεγάλη διαφορά.

Τέλος δυο λόγια και για το ΝΑΤΟ, η επέκταση του οποίου προς την ανατολή είναι ένα από τα επιχειρήματα που επιστρατεύει η ρωσική προπαγάνδα για να δικαιολογήσει την εισβολή στην Ουκρανία; Η εισβολή αποτέλεσε το καλύτερο δώρο για να ενταχθούν οι άλλοτε «ουδέτερες» Φινλανδία και Σουηδία στη Βορειοατλαντική Συμμαχία

και να ενταθούν οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί με πρόσχημα τη ρωσική(και κινεζική απειλή).

Σε αντίθεση με την ευαισθησία της αριστεράς και σωστά, να πραγματοποιήσει διαδηλώσεις κατά πρεσβειών άλλων κρατών εισβολών, να δημιουργήσει ισχυρό αντιπολεμικό κίνημα, να διαφωτίσει για τα πραγματικά κίνητρα εισβολών και συγκρούσεων, στην περίπτωση της ρωσικής εισβολής, δεν είδαμε καμμία ουσιαστική κινητοποίηση, πέραν των διαδηλώσεων Ουκρανών που ζουν στη χώρα μας.

Το να καταδικάζεις και να αντιδράς στη ρωσική εισβολή, δεν σημαίνει ότι είσαι με το NATO, την ΕΕ κλπ. Είσαι με τον άνθρωπο, κάθε φιλειρηνιστή και οποιονδήποτε αντιτάσσεται στον πόλεμο. Είναι ωστόσο κατανοητό το ότι οι υποδεέστεροι στρατιωτικά Ουκρανοί αναζητούν τρόπους να εξοπλιστούν και να αντιταχθούν στο ρωσικό εισβολέα. Τι θα έπρεπε να κάνουν; Να κάθονται να δέχονται πυραύλους και drones στα κεφάλια, μιλώντας γενικά και αόριστα για ειρήνη;